

Hà VŨ

Anh chính là
THÀNH QUÂN
của em

Mục lục

Phần 1 - Thanh Xuân

Yêu Điên Cuồng Không Thể Buông

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

ANH CHÍNH LÀ THANH XUÂN CỦA EM

Hạ Vũ

Viết cho
một thời thanh xuân
đã qua của chúng ta.
Từng rất xinh đẹp, lộng lẫy,
nhưng cũng ướt mềm nỗi đau
và nước mắt.

ANH CHÍNH LÀ THANH XUÂN CỦA EM

Hạ Vũ

Phần 1 - Thanh Xuân

Thanh xuân của tôi là chuỗi ngày chịu đựng những tổn thương sâu sắc, những mệt mỏi, những đau khổ, khi tình yêu không như ý nguyện, rơi bao nhiêu nước mắt, và không chấp nhận được chính bản thân mình.

Từ nhỏ đã chịu những tổn thương từ chính nơi mình sinh ra, chính những người thân của mình, với những lời vô tình miệt thị, xúc phạm mà họ không biết. Để rồi sau đó nó trở thành những nỗi ám ảnh mãi về sau mà bản thân dù bao lần muốn cũng không thể dứt ra được.

Khi đến tuổi yêu như người ta, thay vì như mọi người có thể nói lên tình yêu ấy, nói cho người yêu mình nghe. Còn tôi chỉ có thể lặng im, che giấu tất cả tình cảm trong lòng. Rồi cuối cùng cũng phải từ bỏ khi nhận ra mình và người ấy mãi mãi không cùng một thế giới để yêu.

Khi tìm được một người mình có thể yêu, có thể nói ra tình cảm của bản thân rồi, lại nhận ra cuộc đời này chẳng ai yêu ai là vô điều kiện. Để có thể có được tình cảm của ai đó, bản thân phải cần có rất nhiều thứ. Chẳng thể tay trắng mà yêu ai, và ai cũng muốn chọn những đóa hoa xinh đẹp nhất.

Có người yêu rồi thì mới biết tình yêu chẳng dễ dàng, hạnh phúc khó gìn giữ. Không bình yên nào là không xót xa. Nỗi đau gặp đúng người nhưng sai thời điểm ai cũng đều từng trải. Chỉ là ngày đó bản thân còn quá khờ dại ngây thơ, nhiều bỡ ngỡ, hoảng hốt, hoang mang, cuối cùng lại chính mình đánh mất đi người thương mình. Nhìn lại vẫn chỉ có thể gọi là thanh xuân.

Sau đó cuống cuồng chạy trốn cái gọi là tình yêu, là lâu bền mãi mãi, sau khi chịu bao nhiêu tổn thương, mệt mỏi và nước mắt. Cho rằng ừ thì một mình tự do như gió có khi lại tốt. Cho rằng đừng đặt quá nhiều hi vọng ở ai, đừng quá tin tưởng ai, cuối cùng rồi cũng đều nhận thất vọng, kết cục cuối cùng luôn như thế. Thanh xuân ấy, có những ngày sợ hãi tất cả như vậy. Đã biết tính toán thiệt hơn, đã không còn đủ gan dạ can đảm, chỉ còn lại sự bất cần.

Thế mà bản tính vẫn không dễ thay đổi. Đã là Đất thì mãi mãi là Đất, chẳng thể biến thành Gió. Đã là kiểu người yêu sự bình an ổn định, thì bay đi mãi cũng có lúc cảm thấy mỏi mệt muốn dừng chân, tìm một điểm tựa. Và rồi lại muốn yêu, muốn có đôi tri kỷ như người ta, muốn cùng cố gắng nỗ lực vun đắp tương lai, hạnh phúc. Dù biết rằng sẽ có thể có kết thúc, có khổ đau, nhưng con tim đã phần nào can trường hơn ngày xưa rồi.

Cũng trong những ngày thanh xuân ấy, cô đơn là một thứ gì đó luôn bám theo dai dẳng. Có những đêm cô đơn đến nhói lòng, thật sự rất cần một người hiểu mình bên cạnh, nhưng vẫn không thể tìm được một ai cả. Từng có lúc cố gắng chạy trốn, xoá tan sự cô đơn, trống vắng đó bằng việc gặp gỡ thật nhiều người, đến nhiều nơi đông đúc ồn ào. Cũng từng có lúc cam chịu chấp nhận cảnh một mình, sống chung với nó và an phận với nó. Không dám đòi hỏi gì, cũng không nhất thiết phải có ai cả. Những ngày như thế, cô đơn là sự chọn lựa.

Vậy đó, thanh xuân của tôi là những ngày nhiều nỗi đau và sự cô đơn như thế đấy. Nhiều khi cứ ngỡ thanh xuân đã qua từ bao giờ. Dù vậy, tôi vẫn không ngừng nỗ lực vươn lên để tìm kiếm những điều tốt đẹp cho mình, tìm kiếm sự bù đắp, xoa dịu sau tất cả những gì mình đã chịu đựng và cố gắng. Nhiều lúc mệt mỏi đến rã rời, nhiều lúc muốn buông xuôi mặc kệ tất cả, nhưng rồi cuộc đời không cho phép, và ta vẫn phải bước đi.

Đến cuối cùng cũng phải chấp nhận tất cả, chấp nhận những gì mà nỗi đau và sự cô đơn ấy mang lại. Nhưng không còn gồng mình chống chọi và sợ hãi như trước nữa. Sau tất cả những nỗ lực và cố gắng thì đành chấp nhận hết.

ANH CHÍNH LÀ THANH XUÂN CỦA EM

Hạ Vũ

Yêu Điên Cuồng Không Thể Buông

...

Đến một ngày rồi ta buộc phải chấp nhận, rằng trên cuộc đời này có tồn tại một người, mà ta thích lắm, thương lắm, yêu lắm, nhưng mãi mãi không bao giờ, không thể nào có được họ, trong trọn vẹn hạnh phúc, trọn vẹn yêu thương, trọn vẹn quan tâm.

Dù cố gắng thế nào cũng không thể thay đổi. Dù nỗ lực thế nào cũng không thể lung lay.

Chẳng còn cách nào khác ngoài việc ở bên âm thầm yêu thương người, hoặc dứt khoát buông bỏ, rời đi mà thôi.

Biết rằng, cuộc tình ấy, mãi mãi không bao giờ là ta, chắc chắn không bao giờ là ta, không bao giờ.

...

ANH CHÍNH LÀ THANH XUÂN CỦA EM

Hạ Vũ

[1]

Thương một người bằng tình cảm ngây thơ, chính là khi bản thân yếu mềm, nhưng vẫn cứ hết mình chủ động trước. Chủ động nói nhớ, nói thương. Chủ động hẹn gặp. Không tính toán, không ngại ngần gì cả. Miễn là có thể được nói chuyện và ở bên người ấy. Có ngày bắt người ấy chịu đựng mình thật nhiều, cũng có ngày cho người ấy nghỉ ngơi. Nhưng nhất định sẽ còn theo người ấy hoài hoài, không buông tha.

Và thương một người bằng tình cảm ngây thơ, chính là khi bản thân yếu mềm, nhưng vẫn mong muốn bảo vệ, chở che cho người ấy, bằng bất cứ cách nào. Tức là cách đó có thể khiến chính mình sẽ phải buồn, phải rất đau.

Có thể đi cùng, nhìn người ấy vui vẻ bên một người khác. Có thể ngồi nghe người ấy tâm sự với những chuyện đã cũ, hoặc kể về những chuyện mới, bên một người mới. Hoàn toàn trong những câu chuyện ấy không có mình. Hay có thể rời xa, để người ấy trở về nơi xứng đáng thuộc về nơi mà người chọn lựa.

Thật ra tự nguyện và cam lòng là hai khái niệm rất khác nhau. Cũng như cao thượng và thật tâm chúc phúc, cũng không hẳn là một. Nhưng ranh giới của nó lại rất mong manh, bởi vì trong đó là tình cảm chân thành ta dành cho một người. Ta thương người, nên có thể chấp nhận hết, sao cũng được. Miễn là người vui vẻ, hạnh phúc, nở nụ cười trên môi.

Khi thương một người, ta thật sự quan trọng nụ cười của người ấy đến như vậy. Ta có thể làm mọi thứ để đổi lấy niềm vui, sự hài lòng và thoải mái của người. Dù cho có phải chạy ngoài nắng gió, xa xôi, ta cũng cố gắng mang đi, đem về bằng được. Cũng như khi thương một người, ta thật sự đau lòng, vô cùng đau lòng, lo lắng khi người ấy buồn.

Cái cảm giác nhói thắt trong lồng ngực ấy sẽ khiến ta cảm thấy rất đau, tựa như có bàn tay ai to lớn bao trọn tim ta rồi bóp chặt lại. Ta thốn thức. Thường sẽ có những khi người nói lời, hoặc làm hành động khiến ta tổn thương. Đặc biệt là lúc ta nghĩ đến khoảnh khắc phải mãi mãi rời xa người ấy, chắc chắn con tim sẽ rung lên một nhịp.

Nhưng phải thương một người nhiều đến thế nào thì cảm giác ấy mới xuất hiện rồi vỡ òa thành dòng nước mắt, chỉ vì người ấy khóc? Bạn đã từng yêu một người nhiều đến thế chưa? Giọt nước mắt khi ấy có giá trị vô cùng. Vì có thể sau này, bạn sẽ không khóc được vì một người đừng nào nữa, cũng không cam lòng chạy theo cảm xúc của ai nữa. Và vì có thể sau này, sẽ không ai có thể khóc vì họ như bạn ngày hôm ấy nữa.

Thương một người, chính là không bao giờ muốn họ cô đơn, càng sẽ không bao giờ để họ một mình những lúc họ đau buồn. Dù trời mưa to đổ xuống, dù đường xa, dù đêm khuya, lòng ta sẽ như lửa cháy mà chẳng quan tâm gì nữa cả, chỉ muốn đến bên họ để được chia sẻ những nỗi buồn với họ, để lại được thấy họ cười, biết rằng họ đang ổn hay không ổn.

Bạn đã từng ôm trọn lấy cây xương rồng bao giờ chưa. Đây gai nhọn, lạnh lùng trơ trọi. Có những người tự cho họ là cây xương rồng, không muốn ai chạm vào, thích một mình, cảnh báo trước chạm vào họ sẽ đau. Vậy mà ta vẫn khờ dại không thể dứt. Nhiều người mắng, nhiều người can ngăn, ta vẫn không đành buông bỏ.

Thương họ, có rất nhiều lần ta một mình im lặng ngồi trước gió, trước

không gian rộng lớn, hòng mong xoá đi những nỗi buồn nặng trĩu trong lòng. Thương họ, có rất nhiều lần ta phải chạy trốn, phải biến mất, cố gắng xô họ ra khỏi thế giới của mình, vì quá đau. Thế mà rồi cuối cùng đều chẳng được gì cả. Không thể vơi bớt đi được điều gì. Như một mối duyên nợ mà ta phải trả.

Đến khi buông bỏ được rồi, thấy lòng thật sự nhẹ như không. Lúc đó mới biết suốt quãng thời gian qua, ta đã một mình gồng gánh tình cảm ấy cả ban ngày lẫn đêm xuống, vô cùng mỏi mệt thế nào. Cho tới mãi sau này, không bao giờ dám vì ai mà điên cuồng, bất chấp, mù quáng chạy theo ai nữa.

Và trên đời này, thật sự sẽ luôn tồn tại một người, duy nhất một người như thế. Là đại diện cho cả khoảng thời gian đầu tiên trong những ngày thanh xuân tươi đẹp của ta.

ANH CHÍNH LÀ THANH XUÂN CỦA EM

Hạ Vũ

[2]

Anh thích em ngay từ lần gặp đầu tiên.

Anh thích nụ cười hiền lành của em, thích gương mặt bình dị nhưng dễ thương, thích giọng nói, thích cách em pha trò. Thích đôi mắt to tròn đen láy, dáng hình nhỏ nhắn anh rất muốn được chở che. Thích cả cách em mạnh mẽ, độc lập, che giấu sâu bên trong là sự yếu mềm, muốn được nương tựa.

Anh thích sự ngây ngô rất nhiều điều còn chưa biết của em. Anh cũng yêu sự tò mò, mê khám phá, cách em xử lý tình huống, em hiểu chuyện và biết điều. Anh cũng thích em lễ phép, ngoan ngoãn, dù đôi khi vô cùng tinh nghịch, chẳng thua ai.

Anh thích em ngay từ hôm đó, rồi tình cảm ấy lớn dần theo từng ngày.

Và anh đã tưởng rằng em cũng thích anh.

Thật xót xa và đau đớn khi em chỉ xem anh là một người bạn. Một người có thể chở che, yêu thương, nuông chiều em hết mực. Một người em cũng có thể đối tốt hết lòng nhưng không tự nguyện lo lắng, quan tâm. Không thể động lòng. Không thể cho anh tình yêu.

Em chẳng biết đâu, có những buổi tối anh nhớ em đến điên cuồng. Chỉ ngồi nhìn tên tài khoản em trên mạng bật sáng, nhìn mãi nhìn mãi cuối cùng mới

dám gõ vài lời. "Em đang làm gì đó?" Chỉ mong khi anh chủ động em sẽ liền hào hứng đáp lại. Nhưng không, em chỉ trả lời chứ không hỏi thêm, em luôn lạnh lùng chỉ biết nói: "Khuya rồi lát ngủ ngon". Bởi em không hề thích anh, cũng không có ý định gì với anh.

Bởi em từng nói, em chỉ dành thời gian khi trên mạng cho duy nhất một người, một người đặc biệt với mình.

Anh thích được chở em trên chiếc xe của mình, đi ăn tất cả những món em thích. Anh thích được đưa đón em, dù quãng đường có xa đến thế nào, thời gian lúc ấy là bao nhiêu. Không biết sao thích em anh lại dại đến như thế. Nhiều lần em rất khó chiều, cũng rất khó tính. Em cũng biết nổi giận, biết khó chịu.

Anh thích được đưa em đi đến những vùng đất mà em chưa từng đến. Thích đưa em đến những nơi xinh đẹp nhất, thích nhìn thấy em được vui vẻ. Thích mang đến những điều tuyệt vời cho em. Nhưng em đều không nhận. Vì em không có tình cảm với anh. Anh thích em nhiều hơn cũng là vì thế. Không dễ dàng ích kỷ nhận lấy điều gì của ai.

Anh rất đau lòng mỗi khi em buồn. Người anh có tình cảm, không có tình cảm với anh, lại đi rơi nước mắt vì một người khác. Cảm giác đó thật sự rất bất lực. Anh cảm thấy ghen tỵ với người ấy. Người có được trái tim em. Anh luôn muốn em kể những nỗi buồn của em cho anh nghe, luôn muốn được thăm hỏi em, được ở bên em những lúc em yếu lòng. Nhưng lần nào cũng vậy, em đều bảo không sao, không có gì cả. Ừ, anh biết. Không phải là không có gì, mà vì anh không là nơi em muốn dựa vào.

Thế rồi sự kiên nhẫn của anh, sự cho đi mãi mà không cần nhận lại, không tính toán ấy, dần cũng khiến em mở lòng hơn. Đã biết gọi anh lúc buồn, lúc cô đơn. Đã biết gục vào vai anh mà khóc. Đã biết gặp nhau như một thói quen và đưa anh trở thành một người đặc biệt trong đời. Nhưng vẫn không

biết yêu anh, không biết phải làm sao mới có thể có tình cảm với anh. Đó chắc là duyên nợ.

Người anh thích, anh thương, anh yêu một thời à. Có rất rất nhiều lần em khẳng định giữa chúng ta là bạn. Em xem anh là một người bạn, và em mong anh cũng xem em như một người bạn, thật sự. Nhưng xin lỗi, anh dở quá phải không em. Bên cạnh nhau lâu rất lâu đến như vậy rồi, mà anh vẫn không thể làm được. Anh vẫn cứ xem em đặc biệt hơn một người bạn. Mong ngóng, nhớ nhung em, nhiều hơn một chữ "bạn".

Có rất nhiều lần em tức giận sao anh không chủ động hẹn gặp em, tại sao anh lại chọn một mình hoặc đăng lên trang cá nhân tìm người đi đâu đó cùng, chứ không chịu nhắc máy lên gọi một cuộc cho em. Có rất nhiều lần ang kỳ lạ như thế. Nhưng em à đó là tình cảm đơn phương mà.

Anh sợ nghe lời em chối từ. Anh sợ em đang có những cuộc vui khác vui vẻ hơn đi cùng anh. Anh sợ một chữ "bạn" khéo léo. Anh rất sợ cảm giác hụt hẫng và thất vọng đó. Vì đối với anh, em còn hơn cả một người bạn, rất nhiều.

Là một người mà đi qua bao nhiêu năm tháng, qua bao nhiêu người rồi, anh vẫn cứ thích, vẫn cứ thương, vẫn yêu, và hoài rung động.

Gửi người từng là đặc biệt với anh: Khi ngày hôm nay anh có tình cảm chân thành với em, thì dù sau này tình cảm ấy có mất đi, nhưng em vẫn sẽ mãi là người đặc biệt trong cuộc đời anh như thế. Mãi mãi vẫn hơn một chữ "Bạn" mà em dành cho mối quan hệ của hai đứa mình. Mãi mãi anh vẫn sẽ không thể quên.

ANH CHÍNH LÀ THANH XUÂN CỦA EM

Hạ Vũ

[3]

Có người bảo: Đúng người đúng thời điểm là cố tích. Đúng người sai thời điểm là tiếc nuối. Sai người đúng thời điểm là bi thương. Sai người sai thời điểm là bất đắc dĩ.

Còn với tôi, sai người, sai cả thời điểm, chính là Thanh Xuân.

Vì đó là khi ta trót yêu một người không dành cho mình, không xứng đáng với tình cảm, và sự chân thành của mình.

Thanh xuân của bạn đã từng gặp một người như thế chưa?

Hôm nay anh nghe người ta nói em đang rất bình yên và ổn định bên một người. Anh cũng thấy mừng cho em. Cuối cùng thì em cũng đã có thể thật lòng yêu, nghiêm túc với một người trải qua một thời gian tính bằng nhiều tháng, nhiều năm như vậy.

Hôm nay anh nghe nói em rất thương người ta, rất tôn trọng người ta. Anh cũng muốn chúc phúc cho người ấy. Em giờ đây chắc đã trưởng thành hơn nhiều rồi. Đã biết nghĩ cho một người, nghĩ đến cảm xúc của người ấy, vì người ấy mà chấp nhận từ bỏ, gạt đi tất cả.

Và hôm nay, anh đã nghe thấy em đang rất hạnh phúc, sau cuộc tình vô vàn sóng gió, dỗi hờn, tức giận, đầy nước mắt của hai đứa mình.

Em biết không, anh đã từng nghĩ chúng ta có thể bên nhau đến trọn kiếp này. Anh đã từng nghĩ đến suốt cuộc đời anh vẫn sẽ không thể nào thôi nhớ, ngừng yêu em được. Rồi, anh cũng từng nghĩ, mọi sóng gió chúng ta cũng đều có thể nắm tay nhau mà vượt qua, khi đến năm lần bảy lượt xảy ra chuyện chúng ta vẫn không thể nào bỏ nhau được.

Anh đã từng nghĩ, từng tin rất nhiều như thế đấy.

Và, em biết không, em chính là cả thanh xuân một thời mà cho đến khi trở về già, anh cũng không bao giờ quên được khoảng thời gian ta đi qua đời nhau.

Anh đã từng vì em mà mặc kệ miệng lưỡi cay độc của thế gian này, chỉ cần có em, nghe theo mọi ý em muốn. Anh đã từng vì em mà mất đi công việc mình rất khó khăn mới có được. Anh đã từng vì em mà phản bội, đối xử tệ với những người bạn thân của mình. Thậm chí cũng đã từng vì em mà làm khổ gia đình của mình, những người yêu thương, lo lắng cho anh.

Anh không ngại bất kỳ điều gì cả, cũng không sợ điều gì cả, càng không tính toán so đo gì. Là đàn ông, nhưng vì em mà đau, vì em mà rơi nước mắt. Mọi thứ đều do anh phải chủ động, tự nguyện. Vì anh không thể buông bỏ em, không chịu nghe lời khuyên của ai hết.

Để rồi đến cuối cùng, em xem anh là gì trong đời hả em?

Em bắt anh phải chấp nhận những điều vô lý ở em, để được yêu em và bên em. Em bắt anh phải nhường nhịn em, dù em là người có lỗi. Không xem trọng anh, không sợ mất nhau. Em nói những lời khiến anh tổn thương vô cùng, chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của anh.

Và ở phía sau anh, em đã lừa dối, phản bội anh, có thêm người khác.

Anh đã đau đến muốn chết đi. Đau trước sự tàn nhẫn, sự vô tình của em đến vậy.

Thế mà mỗi ngày trôi qua khi phải rời xa em, anh vẫn như kẻ mất hồn, mỗi ngày trôi qua đều thật buồn. Anh chẳng muốn về nhà, chẳng muốn chìm vào giấc ngủ, chẳng muốn ai nhìn thấy anh buồn. Vì anh không biết phải giải thích với mọi người như thế nào về nỗi buồn này. Cho người ta thấy anh thật ngu ngốc, khi cố chấp yêu một người đến như vậy sao?

Thế mà rồi anh cũng đều bỏ qua, tha thứ cho em hết. Vì anh không thể nào sống thiếu được em. Chúng ta vẫn luôn quay về với nhau trong sự ngỡ ngàng, tiếng cười chê của mọi người, khi chúng ta bao lần nói lời chia tay rất dứt khoát.

Vậy nên anh mới nói, anh đã từng nghĩ chúng ta có thể ở bên nhau trọn kiếp này là vậy. Anh đã từng nghĩ khi yêu thì mọi sự nhường nhịn, chịu thua trước người mình yêu, nuông chiều để giữ lấy nhau, không có gì sai hay ngu ngốc cả. Nhưng thời gian trôi qua đã cho anh thấy, tất cả đều ngược lại. Chúng ta cuối cùng cũng đã mất nhau. Em dần rồi cũng trôi vào một góc quá khứ, dĩ vãng nặng nề.

Người ta nói, khi yêu thật lòng một người, ta sẽ không bao giờ cảm thấy phải hối tiếc. Nhưng riêng với anh, có phải anh ích kỷ lắm không em, vì anh cảm thấy thật sự tiếc và hối hận. Tiếc tất cả thời gian và những điều mình đã cho đi, nhưng rồi cuối cùng trắng tay chẳng có gì. Dù em chính là thanh xuân của anh, dù trong thanh xuân của anh nổi bật lên hình ảnh của em nhất, nhưng nó lại mang một màu xám quá ảm đạm đầy u buồn. Tiếc khi người bên em hiện tại có gì hơn anh. Tiếc khi chính gia đình em cũng đã thương anh đến vậy, mà em lại chẳng biết thương tình ta.

Thế nhưng, dù cho có thể nào đi nữa, cũng không thể thay đổi gì cả. Chúng ta đã từng đi qua đời nhau, từng điên cuồng yêu nhau sâu đậm như thế. Em

cũng từng yêu anh mà, như em bao lần nói. Chỉ là chúng ta không phải mảnh ghép thật sự giành cho nhau, và gặp nhau cũng không đúng thời điểm. Sai người, sai cả thời điểm, bị kịch thế nào ai hiểu không?

Anh chúc em cùng người ấy ở bên nhau dài lâu, hạnh phúc. Đủ trưởng thành và đủ yêu thương nhau để cùng nhau vượt qua hết mọi khó khăn sau này. Xin em hãy biết trân trọng người, cũng như trân trọng chính cuộc tình của mình. Đừng để đánh mất đi người yêu thương em, hi sinh và chịu đựng vì em. Đừng ích kỷ, đừng làm tổn thương người khác.

Chúng ta rồi đều sẽ hạnh phúc em nhỉ.

Chỉ là không thể hạnh phúc cùng nhau, như anh đã từng hi vọng.

ANH CHÍNH LÀ THANH XUÂN CỦA EM

Hạ Vũ

[4]

Sau khi nhận lời chia tay từ anh, em không tìm được mà một mình chạy ra ngoài phố đông bật khóc. Khi một nỗi buồn, hoặc một nỗi đau quá lớn ập đến, người ta thường không thể ngồi yên ở nhà, càng không dễ muốn đi vào giấc ngủ.

Hôm đó, trời vẫn chưa về khuya, đèn khắp nơi vẫn sáng, mọi người vẫn nhìn rõ khuôn mặt nhau, thế mà em vẫn có thể oà khóc nức nở, khóc ngon lành, từng giọt từng giọt nặng nề rơi xuống, như rơi từ chính cõi lòng đang tan nát của em. Và khi đó em cũng nhận ra, trong cuộc đời có những khoảnh khắc như ngừng lại, ta không quan tâm gì nữa cả, cũng không quan trọng gì nữa cả, chỉ có nỗi đau lòng trong ta là đáng lắng nghe nhất.

Em cứ mặc cho những người lạ nhìn thấy em khóc. Ít nhất còn có cảm giác được quan tâm, được ai đó biết em đang đau buồn. Dù lúc ấy người em nghĩ đến nhiều nhất là anh, em muốn anh thấy em đang rất đau lòng và thương anh nhiều đến thế nào. Nhưng đó gần như là chuyện không tưởng. Anh đã đi rất xa rồi, dứt khoát bỏ rơi em rồi.

Khi người ta đang có một vết thương sâu lớn, mọi biện pháp sơ cứu lúc đó chỉ khiến vết thương tạm dịu đi, không tuôn nhiều máu nữa, còn lại khi tất cả mọi người bỏ đi rồi, chỉ còn mình ta ở lại với vết thương ấy, rất nhanh thôi nó lại nhói đau, cắt siết vào tâm trí mình. Ta không dễ dàng quên nó được, cũng không dễ phớt lờ nỗi đau ấy được. Thậm chí khờ dại tìm về chính nơi đã gây ra vết thương đó cho mình. Bởi vì còn quá thương.

Và em, hôm ấy, cho đến rất lâu sau đó, đã từng yêu anh rất nhiều. Yêu điên cuồng, đau đến điên dại như thế.

Có những ngày thức thật khuya chỉ để xem một bộ phim không gay cấn, không đặc biệt, chỉ vì nỗi buồn nặng trĩu trong lòng khiến bản thân không muốn ngủ, không thể ngủ. Tâm trí trần ngập hình ảnh một người.

Có những ngày nằm nghe đi nghe lại chỉ một bài hát rồi bật khóc ngon lành, vì trong đó có những câu từ quá giống với câu chuyện của mình.

Và có những ngày không thể nào ngồi yên ở nhà, chiều đến tối đều phải chạy đi khắp nơi, gặp gỡ nhiều người, hòng trôi qua mau những khoảng thời gian không có nhau. Vượt qua được chuỗi ngày kinh khủng đó cũng là nhờ thế.

Cái cảm giác mất đi anh, không còn gặp anh nữa, không thể chuyện trò cùng anh nữa, càng không được dốc lòng yêu anh nữa, rất khó chịu. Chênh vênh chơi vơi hụt hẫng như mất đi một thứ rất quan trọng ở lòng ngực.

Vì còn tiếc nuối. Vì còn thương. Thương cho những kỷ niệm cả hai đã từng có. Tiếc cho những điều chưa thể cùng anh làm.

Rồi cũng bởi vì tiếc, vì thương đó, mà em không thể nào dứt khoát rời xa anh được. Em không chấp nhận nỗi việc mất nhau, tiếp tục lao vào anh như thiêu thân mặc kệ lửa cháy, ở bên anh bằng cái danh xưng "Bạn bè".

Anh có thấy dáng vẻ em bình thản đối diện anh, tươi cười với anh sau chia tay không. Dù sâu bên trong em vẫn còn thương anh, vẫn chờ đợi, hi vọng chuyện chúng mình đến vụn vỡ.

Anh có thấy những dòng trạng thái vui vẻ, những hình ảnh đông đủ bạn bè

mà em hay đăng, khi không còn anh không? Thật ra còn có những dòng trạng thái em viết ra rồi để riêng mình em, hoặc chỉ anh có thể đọc được, những dòng trạng thái thật buồn.

Và anh có nhìn thấy em lặng lẽ ngồi thu mình trong một góc, trầm ngâm không biết phải nói gì, vào khoảnh khắc nghe tin anh đã hạnh phúc bên một người mới chưa. Đến tận giây phút đó em mới có thể buông tay, xoá anh ra khỏi thế giới của mình được. Không còn hi vọng nữa, cũng không còn đợi chờ nữa.

Nhưng vết thương trong tim rất lâu sau vẫn không thể xoá nhoà.

Yêu anh, chính là hi sinh cho anh thấy và nhận được những gì bình yên nhất, tốt đẹp nhất như thế. Còn những giông bão, khó khăn, những giọt nước mắt dâng sau, mình em che chắn lại cả rồi.

Yêu anh, em tự dặn mình, thương một người, yêu một người, khi mất đi rồi, quả thật quá đớn đau, đau nhiều như thế này, đừng bao giờ quên.

Người yêu cũ ơi, cho phép em gọi anh bằng ba chữ quý giá như thế, dù chúng ta đã bao giờ thật sự là những người yêu nhau chưa, em không dám khẳng định. Mong anh dù thế nào cũng hãy luôn vui vẻ, hạnh phúc. Hãy gặp được một người thật sự thương yêu và trân trọng mình. Hãy luôn bình yên trong cuộc đời này.

Dành cho anh những lời chúc tốt đẹp nhất, không phải giả tạo, cũng không phải cao thượng.

Vì một khi đã từng yêu thật lòng, thì anh vẫn mãi là người em thương hoài như thế.

ANH CHÍNH LÀ THANH XUÂN CỦA EM

Hạ Vũ

[5]

Anh biết không?

Khi một cô gái không còn muốn nhìn thấy anh nữa, cô ấy sẽ bỏ theo dõi anh. Để tin tức anh không hiện lên trang chủ nữa.

Khi một cô gái không muốn nghe anh nói thêm bất cứ điều gì, cô ấy sẽ chặn hết số điện thoại của anh, tin nhắn từ anh. Để anh không thể gọi hỏi, không thể giải thích lời nào nữa.

Và khi một cô gái muốn hoàn toàn xoá anh ra khỏi thế giới của cô ấy, cô ấy sẽ chặn toàn bộ mọi cách thức liên lạc, chặn tất cả.

Để anh không thể nhìn thấy cô ấy, không thể nói chuyện với cô ấy, không biết tin tức gì về cô ấy nữa.

Đó là những khi anh khiến một cô gái buồn, khiến cô ấy tức giận, mệt mỏi, rất nhiều lần, nhiều lần, làm cô muốn buông xuôi từ bỏ.

Nhưng anh biết không, thật ra người phải khoá, chặn hết tất cả mới có thể lặng im, không dõi theo, quan tâm anh nữa, mới là người không thể đành lòng buông bỏ anh, buông bỏ cuộc tình ấy. Đó không phải là chân chính buông tay.

Sâu thẳm trong tim họ còn tiếc nuối, còn yêu thương, mong chờ hi vọng một điều gì đó thay đổi tốt hơn, tích cực hơn. Sâu thẳm trong tim họ còn chưa muốn thực sự mất nhau.

Ngày em hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của anh, khiến anh không cách nào nhìn thấy, liên lạc được, có bao giờ anh nghĩ lại về những điều tồi tệ mà anh đã từng đối xử với em? Em nhớ hình như ban đầu anh cũng chẳng bận lòng, quan tâm đâu mà. Nhưng rồi sau đó anh có tức giận, có ghét ngược lại em, cũng không muốn nhìn thấy em nữa. Vậy thế nên chắc chưa

bao giờ anh hiểu mình đã vô tình gây ra những điều khiến một người thương mình vì mình mà buồn, mà tổn thương thế nào.

Thương anh, em mới biết hóa ra khi mình dốc lòng thương một người, nhường nhịn hi sinh cho một người, mọi lỗi lầm sai phạm của họ mình đều bỏ qua hết thì trong mắt họ, mình sẽ càng dần mất giá trị và không đáng được tôn trọng như thế nào.

Em đã từng có tình cảm với anh, bằng một thứ tình cảm nhẹ nhàng, trong sáng, bằng những điều rất vẹn nguyên. Thấy anh nói muốn có một món đồ, em liền đi tìm nhanh món đồ ấy để mua tặng anh. Em thích cảm giác mang đến cho anh được thứ anh muốn, khiến anh vui. Em thích làm cho anh cảm thấy bất ngờ. Nhưng rồi lại hụt hẫng vô cùng khi anh không cảm thấy vậy, càng không cảm thấy trân trọng. Nhận món quà về rồi anh cũng chẳng nói gì, để chính em phải bắt chuyện, hỏi thăm. Giờ chẳng biết kỷ niệm đó anh để đâu mất rồi.

Em thường không đành từ chối ý anh muốn, luôn muốn mang đến cho anh những điều tốt nhất, chấp nhận chịu thiệt thòi vì anh, chỉ cần anh gọi là đến. Để rồi những lúc em cần lại chẳng thấy anh đâu. Từng chút một đều tính toán với em, vô tình lạnh nhạt chẳng một chút tình cảm với em.

Anh luôn quát nạt em, luôn cộc cằn cáu gắt, dù em chẳng làm gì cả. Anh luôn khó tính hung dữ, buông bao lời nặng nề dù chuyện chẳng đáng. Em ban đầu còn nghĩ có thể do mình trót thương một người khó tính như vậy, nhưng sau này em mới biết, là do anh chẳng đủ tôn trọng em, chẳng sợ em sẽ buồn, sẽ tổn thương, mới thoải mái buông những lời nói vô tình.

Cho đến khoảng khắc em vì quá nhớ anh mà vượt cả quãng đường xa xôi để gặp anh, vì ngày đó quá nhớ anh, trời đổ cơn mưa to mà em chẳng mang theo áo, cứ thế run trong cơn mưa lạnh, anh chẳng một lời hỏi thăm, cũng chẳng giữ em lại, thì em biết, cuộc tình ấy, mình nên buông bỏ được rồi.

Nhưng buông bỏ thế nào khi trong tim vẫn còn có anh, vẫn không ngừng muốn quan tâm, dõi theo anh, chẳng cầm lòng nổi khi anh thăm hỏi, hẹn gặp gỡ. Lý trí chẳng thắng nổi con tim, khi đứng trước anh em vẫn luôn chẳng thể cầm lòng, chẳng thể từ chối. Cuối cùng, chỉ có thể xóa chận hết mọi cách thức liên lạc giữa chúng ta như vậy, để chẳng phải nhìn thấy nhau

nữa mà thôi.

Nhưng thật ra anh cũng có quan tâm đâu, em cũng chẳng là gì trong đời anh cả. Em biến mất đi, cuộc sống anh vẫn vậy, mọi thứ anh vẫn vậy. Anh vẫn cười và yêu một người khác, chẳng hồi hải chạy đi kiếm tìm.

Chẳng như em, có những đêm rất nhớ mà chẳng dám nói, lục tung mọi hình ảnh, câu chữ trò chuyện của anh mà ra đọc.

Chẳng như em, bao lần rơi nước mắt vì anh. Bao lần rung động. Bao lần tổn thương, mệt mỏi rã rời.

Table of Contents

Mục lục

Phần 1 - Thanh Xuân

Yêu Điên Cuồng Không Thể Buông

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]